

Lotte & Søren Hammer

Geweld

A.W. Bruna Fictie

1

De eerste echte lentedag van het jaar viel halverwege maart. Een mild, licht zonnetje stond boven het land, spiegelde zich in de regenplasjes van de ochtend, verleidde de dapperste anemonen om de kop op te steken in het bos, joeg de leeuwerik kwinkelerend de lucht boven de weilanden in – de zon kwam zelfs de woonkamers binnen, waar hij de beeldschermen van de computers van de kinderen raakte en daardoor veel ergernis wekte.

In Nordsjælland vrat een zwarte Audi R8 de ene kilometer na de andere van de weg tussen de dorpen Lillerød en Lynge op. De auto zag er goed uit in het zonlicht en werd door vele jaloerse blikken gevolgd wanneer hij moeiteloos van het overige verkeer wegsnelde bij een verkeerslicht of een enkele keer bij een zebrapad. Nu was dit soort hindernissen achter de rug en was de weg vrij zover het oog reikte. De bestuurder van de auto trapt zacht op het gaspedaal en even later nog een beetje. Hij genoot ervan hoe de auto zich bijna vastzoog aan de weg, terwijl de omgeving voorbijzoeffde en in jeugdige overmoed liet hij de motor nog iets meer los.

‘Hou je een beetje in, zeg.’

Henrik Krag keek naar de man op de stoel naast hem. Hij zat achterovergeleund met zijn ogen halfdicht, alsof hij sliep, maar dat deed hij dus niet. Je wist het nooit met hem. Nu eens was hij afwezig, bijna onbereikbaar, ook al had hij al een week geen alcohol gehad, dan weer reageerde hij snel en scherp, ook al klotsten er minstens tien grote slokken uit zijn alomtegenwoordige zakflacon in zijn niet zo kleine buik. De man heette Jan Podowski en Henrik Krag kon hem maar moeilijk inschatten; hij wist zelfs nog niet of hij hem wel mocht, hoewel ze nu al bijna twee maanden samenwerkten.

‘De weg is toch vrij.’

‘Vrij voor een bekeuring, als het daarbij blijft. Overigens is er geen discussie over mogelijk.’

Jan Podowski's stem klonk rustig, bijna converserend en helemaal vrij van ergernis. Dat was ook niet nodig; de rangorde tussen de twee mannen was duidelijk en Henrik Krag deed zonder tegensputteren wat hem werd gevraagd. Hij was een jongeman van begin twintig, met weerbarstig, blond

haar, blauwe, vertrouwenwekkende ogen, sterke armen en benen en een troebel strafblad. Bovendien was hij erop gebrand het goed te doen in zijn nieuwe functie, te leren van zijn oudere collega en nu eens een keer aan de verwachtingen te voldoen. Tot nu toe leek dat te lukken als je het hem vroeg, wat helaas niemand deed.

Hij zei: 'Wat een lekkere auto, hoe lang hebben we die nog?'

'Tot de onze klaar is bij de garage.'

'En wanneer is hij klaar?'

De oudere man antwoordde zonder enthousiasme: 'Dinsdag of woensdag, misschien een paar dagen later.'

'Dat hoop ik.'

Ze reden een tijdje in stilte door, toen stelde Henrik Krag weer een vraag over de auto.

'Wat kost zo'n Audi eigenlijk?'

'Vast meer dan jij ooit gaat verdienen, dus stop maar met dromen.'

Een stem vanaf de achterbank onderbrak hen.

'Waarom? Laat hem toch dromen, Polanski. Dromen is goed, dat houdt de mens scherp. Jij hebt vast ook je eigen kleine, onrealistische wensen, bijvoorbeeld een paar jaar langer leven.'

Een parelende lach sloeg van achteren over de twee mannen heen.

Jan Podowski boog zijn hoofd en zei: 'Ik zou willen dat je ermee ophield me zo te noemen, Benedikte. Je weet best hoe ik heet.'

Ze lachte weer, en Henrik Krag glimlachte onwillekeurig. Het was onmogelijk dat niet te doen, ook al had hij wel solidair willen zijn met zijn partner. Hij corrigeerde de achteruitkijkspiegel en keek heimelijk naar de vrouw die zijn dromen ondersteunde, terwijl de stilte weer over hen viel.

Benedikte Lerche-Larsen zag er beeldschoon uit, op een frisse en ongedwongen manier. Henrik Krag vermoedde dat ze ongeveer even oud was als hij, misschien zelfs iets jonger. Het stond in elk geval vast dat ze knap was. Ze had rood haar en de hoge, mooi gebogen jukbeenderen in haar regelmatige gelaatstrekken gaven haar een innemend voorkomen, opgewekt en zorgeloos, alsof ze elk moment in een onweerstaanbare lach kon uitbarsten.

Ze ontdekte dat hij in de spiegel naar haar keek en lachte plagerig, terwijl ze haar hoofd heen en weer bewoog om zijn blik vast te houden. Henrik Krag volgde haar; hij kon het niet laten, hoewel hij het liever niet had gedaan. Waarschijnlijk.

Toen sloeg haar houding ineens om: 'Zit me niet zo aan te kijken, wie denk je wel dat je bent?'

'Sorry.'

'Ik zal je vertellen wat de auto's van mijn vader kosten. Hij heeft er drie, en dit is de goedkoopste. Hij kost ongeveer vijfentwintig hoeren, als ze al willen werken, tenminste, en daar kom jij in beeld, beste jongen, want sommigen

van hen zitten liever uit hun neus te vreten dan dat ze hun werk goed doen.’

Ze wees met haar hoofd naar de laatste passagier in de auto.

‘Ja, ik heb het over jou, juffie. We hebben je helemaal hier naar de beschaafde wereld laten transporteren en nu heeft mevrouw geen zin meer om haar gedeelte van de afspraak na te komen. Maar mijn familie moet je niet proberen een loer te draaien en ik kan je garanderen dat je straks een toontje lager zingt.’

Het getransporteerde meisje was ook knap, maar in deze omstandigheden zag ze er allesbehalve mooi uit. Hoe oud ze was, was moeilijk te bepalen, maar dat ze bang was niet. Ze zat ineengekropen op de achterbank, zo ver mogelijk van Benedikte Lerche-Larsen vandaan, en toen ze werd aangesproken schoof ze nog een paar centimeter verder weg, hoewel ze het meeste niet verstond. Niemand behalve zichzelf wist haar echte naam, maar hier in Dene-marken werd ze Jessica genoemd. Alle vrouwen van haar transport hadden namen met een j gekregen, dat was makkelijker.

Henrik Krag keek kort over zijn schouder naar haar. Toen ze haar een uur geleden hadden opgehaald, had ze gehuild en nu was ze weer begonnen.

Benedikte Lerche-Larsen bestudeerde het meisje, verloor vervolgens haar belangstelling en boog zich tussen de twee voorstoelen naar voren.

‘Heb je hem verteld wat er gaat gebeuren?’ De vraag was aan Jan Podowski gericht en het antwoord kwam met tegenzin: ‘Dat is toch niet zo moeilijk te raden?’

‘Dus je hebt ook niet gezegd dat het de tweede keer is?’

‘Nee.’

Nu moest Henrik Krag het ontgelden.

‘O wow, dit wordt echt interessant. Het is jouw eerste keer Henrik, maar de tweede voor deze huilebalk, en jij weet niet eens wat er van je verwacht wordt. Wat een vuurdoop wordt dit.’

Henrik Krag reageerde niet. Wat viel er te zeggen? Wat hij ook zei, ze zou hem overtroeven met haar welgeformuleerde venijnigheden. Plus al die andere dingen die haar onaantastbaar maakten.

‘Hoe heette ze ook alweer, die laatste die de tweede ronde door moest, voordat ze snapte waarom ze geïmporteerd was? Nee, niks zeggen Jan, ik weet het, wacht even... Isabella was het toch, Jan?’

‘Ja.’

‘Ha, ik wist dat ik erop zou komen, maar luister, Henrik, weet je wat Jan met haar deed? Hij gebruikte de startkabels van zijn auto en de ene klemde hij vast om haar tong en de andere om... ja, raad eens waar hij de tweede om deed? Ik zeg je, ze gilte als een mager speenvarken, ook al lang voordat er stroom op was gezet.’

De auto zwiepte even richting de andere weghelft, niet heel erg, maar genoeg om aan te tonen dat Henrik Krag het beeld dat vanaf de achterbank zijn

hoofd in werd geduwd, niet fijn vond. Benedikte Lerche-Larsen genoot van het effect van haar woorden. Ze stak een hand uit en wond voorzichtig een van Henrik Krag's blonde lokken om haar vinger.

'O jee, dat was blijkbaar niet zo moeilijk te begrijpen. Maar je hebt het mis, vriend. Dat kunnen we natuurlijk niet maken, we moeten de goederen niet kapotmaken, want wie denk je dat er nou zin zou hebben in...'

Jan Podowski onderbrak haar.

'Als je coke bij je hebt, is het een goed plan om die uit het raam te gooien, Benedikte.'

'Waar heb je het over?'

'Over die kleine gouden antiquteit van jou, die tegen een doorzoeking moet kunnen als het zo ver komt. Tenzij je zin hebt in een uitstapje naar het politiebureau van Hillerød.'

Henrik Krag had het nu ook gezien; hij minderde vaart en met een ruk van zijn hoofd bevrijdde hij zijn haar van haar vinger. Een paar honderd meter verderop was een handvol auto's naar de kant gedreven en een motoragent stond midden op de weg, gemakkelijk te herkennen aan zijn gele hesje met witte, reflecterende strepen. Benedikte Lerche-Larsen strekte haar nek uit.

Toen ze zag wat er gebeurde, zei ze een beetje onzeker: 'Wat is er aan de hand, Jan?'

'Geen idee, alcoholcontrole, snelheidscontrole of weet ik veel.'

'Heeft het iets met ons te maken?'

'Nee, maar dat kan snel genoeg veranderen als jij je niet een beetje slim gaat gedragen.'

Benedikte Lerche-Larsen stak haar hand in haar tas en haalde er een mooi geciseleerd gouden etui uit, maar in plaats van dat van zijn inhoud te ontdoen gaf ze het aan Henrik Krag en commandeerde droogjes: 'Pak aan.'

Henrik Krag keek vragend naar Jan Podowski. De oudere man haalde zijn schouders op en Henrik Krag stopte het etui in zijn zak.

Toen vroeg hij: 'En Jessica dan? Wat als ze eruit wil?'

'Waarom zou ze dat willen?'

'Het is toch de politie, ik bedoel... ze helpen toch mensen en zo.'

'Zo werkt het niet.'

'Hoe bedoel je?'

'Ik bedoel, zo werkt het systeem niet. Als ze met de smerissen meegaat, wordt ze naar Nigeria teruggestuurd en daar zijn mensen voor wie ze heel wat banger is dan voor ons.'

'En dat weet ze?'

'Ik garandeer je dat ze dat weet. Dat weten ze allemaal.'

Jan Podowski kreeg gelijk. De Afrikaanse vrouw greep de gelegenheid om bescherming bij de gerechtsdienaars te zoeken niet aan, maar begon wel te trillen en onbegrijpelijk in zichzelf te mompelen, zodra de auto van de grote

weg af ging en doorreed over een bosweggetje, waar Henrik Krag de auto net uit de ergste gaten wist te houden. Even later sloegen ze weer van dit weggetje af naar iets wat slechts een wielspoor was dat andere voertuigen door de jaren heen hadden getrokken in de klei. Boven hen hielden donkere naaldbomen het zonlicht tegen. Om het chassis te beschermen reden ze met een slakkengangetje door een lange bocht, en ze kwamen uit bij een kleine open plek, waar in de verste hoek een eenvoudig houten hutje stond.

Zodra de auto stilstond, stapte Benedikte Lerche-Larsen uit; ze liep zonder nadere uitleg snel verder over het wielspoor, dat nog dieper het bos in ging. De twee mannen bleven zitten, Jan Podowski nam een ferme slok uit zijn zakflaconnetje en Henrik Krag vroeg: ‘Wat gaat ze doen?’

‘Plassen, neem ik aan.’

‘Waarom is ze mee? Ik dacht dat we het met z’n tweeën zouden doen.’

‘Vergeet haar en doe waar je voor betaald wordt.’

Henrik Krag knikte, dat zou hij doen, maar hij vroeg toch: ‘Was het waar wat ze over die Isabella vertelde?’

‘Niet helemaal, ze overdreef een beetje, maar je hoeft niet bang te zijn, die methode gebruiken we niet meer. Die was te moeilijk onder controle te houden en bovendien kon ik de auto daarna niet meer gebruiken.’

‘Wat doen we dan?’

Hij hoopte dat de vraag terloops klonk, alsof het hem om het even was welke martelmethode ze gebruikten. Dat lukte niet goed. De oudere man ving de zenuwachtige ondertoon op en zei op gedempte toon: ‘Rustig maar, het komt allemaal goed, zo erg is het ook weer niet. Kom, laten we even de benen strekken, daar zijn we wel aan toe.’

Ze stapten uit en gingen aan weerskanten van de auto staan. Henrik Krag zag dat zijn partner bij de minste of geringste inspanning zwaar moest ademen, nog erger dan normaal, dacht hij.

Toen Jan Podowski weer op adem was, vervolgde hij, over het dak van de auto heen: ‘Het valt niet te ontkennen dat dit het vervelendste gedeelte van het werk is, maar het gebeurt niet zo vaak, hooguit een keer of drie per jaar, en het wordt steeds makkelijker. De eerste keer is absoluut het ergst.’

Henrik Krag knikte begripend en vond het maar een schrale troost.

‘Kijk, ze hebben allemaal minimaal twee maanden ervaring in de bordelen, voordat wij ze overnemen en daar worden de ergste kuren er wel uitgemept. Bovendien leren die paar die zo nu en dan moeten worden afgericht bijna altijd genoeg van een paar klappen en wat dreigementen. Het gebeurt vrij zelden dat we ze echt een grote beurt moeten geven, en dat is dan ook hun laatste kans. Als vandaag niet helpt, sturen we haar terug.’

‘Waarom?’

‘Omdat geweld niet past in ons businessconcept, de meesten van onze samenwerkingspartners houden daar niet van.’

‘Wat heeft ze gedaan?’

‘Het is meer wat ze níét heeft gedaan. Ze ligt als een dooie onder de klanten. Er zijn meerdere klachten over haar geweest en we hebben zeven bezoeken moeten terugbetalen. Of acht, ik weet het niet meer precies. Maar dat is nieuw; eerder heeft ze heel goed gewerkt en niemand weet wat er is gebeurd.’

‘Wat zegt ze zelf?’

‘Niks, niks begrijpelijks in elk geval.’

‘Misschien weet ze het niet.’

Er ontstond een klein sprankje hoop in het brein van Henrik Krag: misschien was het beter om met het meisje te praten, haar tot rede brengen, als het ware. Hij stelde het voor, maar Jan Podowski ontnam hem de hoop meteen: ‘Tja, wie weet? Maar dat zien we dan vanavond wel.’

‘Heeft ze dan een klant vanavond?’

‘Ja, natuurlijk. Onthoud overigens: als het winter is, of liever, als het vriest, is het een goed idee om ze een halfuurtje buiten vast te binden zonder kleren. Dat is makkelijk en heel effectief. Ik heb het drie keer geprobeerd en alle drie werkten ze daarna zonder problemen, zelfs toen het zomer werd.’

Hij lachte alsof hij een mop had verteld en Henrik Krag lachte mee.

‘Ah, de jongedame is terug van haar wandeling. Jij zorgt dat Jessica in de hut komt, ik doe de deur van het slot en neem onze spullen mee.’

Henrik Krag draaide zich om, en ja, Benedikte Lerche-Larsen was onderweg. Het was tijd om aan het werk te gaan.

De hut was voor de jacht bedoeld en hij was niet pretentius. Het was een blokhut met een paar smerige ramen aan elke lange zijde. Aan de ene kant van de ruimte stond een stapelbed met daarop een paar schuimrubber matrassen die stof verzamelden en aan de andere kant stond een matzwarte, gietijzeren haard met een lange pijp die door het dak heen liep als afvoer. Er stond niet veel meubilair; een paar zware, houten meubels rondom een lange tafel die aan de vloer was vastgenageld, verder niets, en behalve een vergeelde gravure van een jager met hond bestond de decoratie slechts uit een aantal hertengeweien waarvan de bijbehorende witte schedels de toeschouwer vanaf de muur morbide met hun lege oogkassen toelachten. De lucht was muf en zwaar. Henrik Krag trok een vies gezicht; blikjes bier, nicotine en eeuwenoud braadvet van de primitieve barbecue concurreerden met schimmel en vocht om stanksuprematie. Hij overwoog een raam open te zetten, maar het bleef bij de gedachte.

Ze bonden het meisje aan een touw dat ze over de hanenbalk trokken. Ze was naakt en met haar hoofd naar beneden dubbelgevouwen, doordat Jan Podowski vakkundig haar handen bij elkaar had gebonden, die over haar knieën heen had getrokken en een zware stok tussen armen en knieholtes had gestoken.

Hij hees zijn slachtoffer ongeveer een meter op en maakte daarna het uit-

einde van het touw met een slordige lus vast om de haard. Ze jammerde, maar nog niet hard; het was meer kreunen. Haar krullende haar hing naar beneden als bosjes geklitte, zwarte wol, terwijl alleen het wit van haar ogen nog zichtbaar was. Dit was helemaal fout, dacht Henrik Krag, en hij veroorloofde het zich even weg te kijken, maar toen gaf Jan Podowski hem de knuppel. Die was kunstig in elkaar gevlochten van elektriciteitskabel en voelde zwaar aan, maar toch flexibel. Hij keek het meisje weer aan. Haar ene haar-elastiek was bijna afgeleden en zat aan de uiterste lok van haar haar. Het was zwart en leek wel een insect dat zich verschool.

‘Je moet haar hier raken, op de dijen, op het zitvlak... ja, op haar kont dus, en dan op de rug of de schouders. Let op dat je haar nieren, nek en geslachtsorganen niet beschadigt.’

Jan Podowski wees de gebieden pedagogisch aan zonder dat hij het meisje aanraakte. Henrik Krag knikte en vroeg: ‘Hoe vaak moet ik slaan?’

‘Totdat ik stop zeg.’

‘En hoe hard?’

‘Zo hard als je kunt.’

Toen was er niets meer te vragen en er was dus ook geen uitstel meer. Henrik Krag woog de knuppel nog een keer in zijn hand en sloeg er vervolgens hard maar beheerst mee tegen de rug van het meisje. Er volgde een wanhopige kreet, zijn slachtoffer spartelde van de pijn en wiegde stil heen en weer in het touw. Net katknuppelen, dacht Henrik Krag, en hij zette zijn tanden op elkaar om geen tranen in zijn ogen te krijgen.

‘Dat kun je beter. Gebruik je kracht, man.’

Hij sloeg weer, op dezelfde plek, maar deze keer zo hard als hij kon. Het meisje schreeuwde hartverscheurend. Benedikte Lerche-Larsen keek weg, Jan Podowski knikte moe. Henrik Krag voelde een raar soort woede in zich opkomen, woede tegen het meisje dat hij sloeg. Misschien vanwege het schreeuwen, misschien omdat hij haar aan haar oor uit de auto had moeten trekken, of misschien gewoon omdat ze daar hulpeloos voor hem hing en het zijn werk was om haar te slaan. Toen kwamen de slagen gemakkelijker, vijf keer, tien keer, twintig keer; hij telde niet, hij sloeg alleen maar, om het achter de rug te hebben. De kreten gingen in elkaar over, slechts af en toe onderbroken door een happen naar lucht en toen opeens, toen alles gesmeerd liep, raakte de volgende slag van Henrik Krag het touw, de lus om de haard liet los en het meisje viel met haar hoofd naar beneden op de grond. Haar nek brak met een klein, akelig geluid. Toen was het stil.

Het meer lag ingeklemd tussen twee ongelijkmatig steile hellingen, alsof er net genoeg plaats voor was overgelaten. In een ver verleden was hier door het afsmelten van ijs een tunneldal in het landschap ontstaan, en nu bevond zich hier een kleine, met loofbomen begroeide vrijplaats in het verder donkere en ongerepte naaldbos. Langs de waterkant, ongeveer het hele kompas rond, hielden brede stroken riet, lisdodden en liesgras de wacht, geflankeerd door veenpluis, waarvan de grijs-witte plukjes – ook wel armeluiskapok genoemd – de zomer inluiden en speelgoed vormen voor de meiwind.

Het meer had geen officiële naam, daarvoor was het te klein en lag het te veel verscholen. De mensen uit de omgeving noemden het gewoon ‘het meertje’ en mensen van buiten, meestal ornithologen of jagers, waren toch niet met dat soort dingen bezig. Slechts de oostelijke oever vormde hierop een uitzondering. Op oude kaarten werd dit gebied ‘het Duivelsveen’ genoemd. De mythe wilde dat een peloton Zweedse soldaten, dat onderweg was naar het Kopenhagen van Frederik III, daar in 1658 een kamp had opgezet tijdens een van de talloze oorlogen tussen de buurlanden. ’s Avonds vermaakten de vreemdelingen zich met de boerenmeisjes, zowel de gewillige als de onwillige. Een orgie die erin culmineerde dat niemand minder dan de priester van de kerk van Kolløse in het meer werd verdrongen toen hij moedig, slechts gewapend met het woord Gods en zijn eigen woede, het geweld probeerde te stoppen. Er zaten misschien wat losse eindjes aan het verhaal, maar in die streek koesterde men zijn sagen en het was een feit dat oude mensen nog steeds met volle overtuiging vertelden dat je, als je riet ging snijden in het Duivelsveen, beter eerst drie kruisjes kon slaan, anders kreeg je ongeluk voordat het jaar voorbij was.

Jan Podowski sloeg geen kruisje. Hij kende het verhaal niet, en ongeluk had hij al. Hij stond bij de oever van het meer en keek naar de manshoge begroeiing van golvende rietplanten. Achter hem wachtte Benedikte Lerche-Larsen zwijgend en tussen hen in lag een grote, grof bewerkte, granieten steen die met het touw dat ze voor de afstraffing van het meisje hadden ge-

bruikt, aan een paar stevige dennenstammetjes was vastgemaakt. Jan Podowski draaide zich om en zei: ‘Dat heb je goed gedaan, Benedikte.’

Hij wees met zijn voet naar het blok graniet tussen hen in; het was een kilometersteen met afgebladderde witte verf op het gedeelte dat boven de grond had gezeten. Ondanks het gewicht had ze de steen samen met Henrik Krag bijna twee kilometer gesjouwd en dat was een knap stukje werk, ook al was haar gedeelte lichter doordat de lengte van de palen op haar was afgestemd, zodat ze aanzienlijk minder hoefde te tillen dan haar partner. Maar het compliment gleed van haar af en ze gaf geen antwoord, alsof ze hem niet had gehoord. Even later zei ze: ‘Wat ga je mijn vader vertellen?’

‘Dat er een ongeluk is gebeurd waar hij het fijne niet van wil weten en dan natuurlijk dat hij een investering kwijt is.’

‘Is dat alles?’

‘Ja, dat is alles, en het is ook meer dan genoeg. Allebei je ouders calculeren dit soort tegenslagen in hun berekeningen in. Daar houden ze rekening mee in hun begroting.’

‘En ik dan?’

‘Hoezo jij dan?’

‘Ga je ze vertellen dat ik erbij was?’

De oude man wachtte even met antwoorden, terwijl een diep in het groen verscholen roerdomp zijn holle geluid hun kant op stuurde.

‘Ik dacht dat je er vandaag bij moest zijn van je moeder. Om ervoor te zorgen dat we niet te soft waren.’

‘Hou op, Jan. Je weet dat dat niet zo is.’

Hij wist heel goed dat haar moeder haar niet had gestuurd, maar hij had geen zin zich bezig te houden met haar ambitie om alle onderdelen van het bedrijf van haar ouders te leren kennen. Dus hij zei: ‘Ik neem aan dat je je er pijnlijk van bewust bent dat je ouders je niet uit deze penarie kunnen helpen. Hier staat tien jaar gevangenisstraf op, voor Henrik en voor mij, maar ook voor jou.’

Ze knikte geërgerd.

‘Ik ben me er, hoe zei je het ook weer, pijnlijk van bewust dat we met z’n drieën diep in de shit zitten.’

Henrik Krag wist zijn last van de helling af naar het meer toe te slepen zonder ook maar één keer uit te glijden of te vallen. Met het naakte, dode meisje op zijn schouders zigzagde hij zijwaarts van de ene boom naar de andere, totdat hij zich uiteindelijk op hetzelfde niveau bevond als de twee anderen. Hij liep naar hen toe, knielde en loste zijn vracht voorzichtig naast de steen. Jan Podowski vroeg: ‘Heeft iemand je gezien?’

Dat was een overbodige vraag. Als hij iemand was tegengekomen was hij vast niet zo rustig aan komen lopen, maar het was een feit dat Jan Podowski een groot risico had genomen door Henrik Krag het meisje op die manier te

laten dragen. Aan de andere kant, ook de alternatieven waren riskant. Henrik Krag antwoordde: ‘Volgens mij niet.’

‘En de hut is klaar om aangestoken te worden?’

‘Ja.’

Benedikte Lerche-Larsen stond met haar rug naar het lichaam, en daardoor ook naar de twee mannen, en vroeg: ‘Waarom wil je de hut in de fik steken? Dat trekt toch zeker aandacht?’

‘Omdat het moet. We hebben daar een hoop sporen achtergelaten en wat we ook doen, ze zullen worden gevonden als iemand gaat zoeken.’

Op aanwijzing van Jan Podowski bonden ze het dode Nigeriaanse meisje vast aan de steen en de dennenstammetjes. Het was een omslachtig proces en Henrik Krag was voortdurend bang dat ze zouden worden ontdekt. Dat iemand van bovenaf naar hen zou roepen, een boswachter of, nog erger, een paar toevallige jagers met geweren. Maar er gebeurde niets en hun lugubere werk vorderde gestaag. Eerst maakten ze de steen los van de stammetjes, waarna Jan Podowski opdracht gaf om een reeks parallelle geulen te graven, elk ongeveer een halve meter lang en zo'n vijf centimeter diep. Hij gaf het aan met een stok en hoewel ze alleen hun vingers hadden om de zwarte, vochtige aarde weg te halen, deden de twee jonge mensen wat hij wilde zonder te vragen waarom. Henrik Krag omdat hij niet dom wilde overkomen en Benedikte Lerche-Larsen omdat ze allang had begrepen dat haar beste kans om deze nachtmerrie achter zich te laten was zonder tegenspraak te doen wat de oudere man haar vroeg. Toen ze klaar waren met graven, legden ze de grenen stammetjes dwars over de kleine geultjes; daarna rolden ze de steen erheen en tilden hem er met moeite bovenop, zodat de lange kant parallel lag aan de stammetjes. Ten slotte legden ze het meisje erop. Ze lag in een obscene houding, alsof ze de steen omhelsde, met haar slappe armen en benen naar de zijkanten geslingerd. Jan Podowski en Henrik Krag sjorden haar vast, zo strak als ze konden, Benedikte Lerche-Larsen trok het uiteinde van het touw door een geul wanneer het nodig was. Nu moest het lijk alleen nog naar het meer worden gesjouwd, en dat moesten ze met z'n drieën doen.

Weer nam Jan Podowski de leiding: ‘We moeten onze schoenen en kleren uitdoen, tot op het ondergoed. We kunnen niet kleddernat naar huis rijden.’

Henrik Krag en Benedikte Lerche-Larsen protesteerden niet en Jan Podowski ging door: ‘Doe je schoenen weer aan als je je hebt uitgetkleed en bereid je er maar op voor dat het pijn gaat doen. Het water is waarschijnlijk niet warmer dan vijf graden, dus we moeten het in een paar minuten doen, snappen jullie?’

Ze knikten en begonnen zich uit te kleden. Jan Podowski hield hen tegen: ‘Nee, pas nadat we haar hebben klaargelegd en hebben afgesproken wie wat doet. Daar kunnen we het niet over hebben als we het koud hebben.’

Even later stonden de mannen in hun onderbroek en Benedikte Lerche-Larsen in haar slijpe en beha, alle drie met hun schoenen nog aan. Henrik

Krag beefde van de kou nog voordat hij zijn veters had gestrikt. Een lichte wind, die hij niet eerder had opgemerkt, beet nu agressief in zijn lichaam en hij zocht een beetje bescherming achter een klimop die over een oude lindeboom klom.

‘Shit, wat is het koud.’

Jan Podowski zat er als een havik bovenop: ‘Hou op met dat gejack, je maakt het alleen maar erger.’

Benedikte Lerche-Larsen sloot zich verrassend bij hem aan door te snauwen: ‘Je kunt weer warm worden in de gevangenis of het nu een beetje koud hebben. Pak haar nou maar op.’

Ze stapte doelbewust het riet in en liep door totdat het water tot halwege haar dijen kwam. De mannen volgden haar langzaam, bezwaard door de last die ze tussen zich in droegen. Henrik Krag moest door de kou naar lucht happen, maar leed in stilte. Benedikte Lerche-Larsen duwde het riet opzij en stap voor stap droegen de mannen het meisje door de begroeiing, die zich meteen achter hen sloot, zodat ze de oever niet meer konden zien. Toen het water het bovenlichaam van de mannen bereikte, maakte de opwaartse kracht het makkelijker, maar ze verloren toch steeds meer de controle over hun gevoelloze ledematen, en dat stelde een natuurlijke grens aan hoe ver ze konden gaan.

Jan Podowski beval: ‘Nog tien stappen, dan laten we haar los. Kom op Henrik, je kunt het. Nog maar tien stappen, dan is het voorbij. Laten we aftellen.’

Ze telden in koor en het ging. Toen ze bij tien waren, lieten de mannen los; toen stond het water al bijna tot aan hun nek.

Jan Podowski zei: ‘Pas op dat je dat verdorde riet niet breekt op de terugweg. We gaan net zo langzaam en voorzichtig terug als heen.’

Henrik Krag hoorde bijna niets, alleen het woord ‘terug’ drong tot hem door, maar Benedikte Lerche-Larsen haalde hem in en hield de planten met één hand opzij, terwijl ze hem met de andere hand naar de oever toe trok. Je hoefde geen arts te zijn om te zien dat hij bijna overmand was door de kou en dat hij snel weer wat warmte in zijn lichaam moest krijgen. Jan Podowski volgde de twee jonge mensen met zijn ogen. Zijn dikte was een prima bescherming tegen de kou en hij was fysiek dus vrij goed bestand tegen de situatie. Hij moest Henrik Krag wel ontslaan, hem wat geld toestoppen en hem vragen om uit de buurt te blijven en vooral te vergeten wat er was gebeurd. Jammer, want hij mocht die jongen wel, maar het kon niet anders. Toen keek hij naar Benedikte Lerche-Larsen en hij glimlachte. Hij had nu voor het eerst gezien dat ze naar haar ouders aardde, doelgericht, sterk en cynisch – zonder zichzelf of anderen te sparen. Dat was een heel andere kant van haar dan hij normaal zag.